סְכָלוּת וְקַמְצָנוּת, שׁוֹגֶג וְחַטָּא נִתְעָב,
מוֹשְׁלִים בְּנִשְׁמוֹתֵינוּ וְלַגּוּף אוֹרְבִים;
נָזִין אֶת יְסוּרֵי נַפְשֵׁנוּ הַטּוֹבִים
כְּזוּן הַקַּבָּצָנִים כְּנִים מְזוֹת רָעָב.

עִקְּשִׁים הֵם חַטָּאֵינוּ, אַךְ הַחֲרָטָה
רָפָה: הַוִּדּוּיִים נָקַלוּ עַד מְאֹד.
עוֹלְצִים, נָשׁוּב בְּדַרְכֵּךְ רְשָׁעִים לִצְעוֹד,
כְּמוֹ דִּמְעָתֵנוּ כָּל רָבָב כְּבָר מִחָתָה.

שארל בודלר, "אל הקורא"[1]

סדרת הציורים החדשה של טלי בן בסט, "אחרי שהשמש שוקעת", כוללת דיוקנאות איקוניים של גברים ונשים, המישירים מבט חצוף ומתגרה אל הצופה. זוהי אסופה הטרוגנית וססגונית שגיבוריה הם דמויות שוליים, פורעי חוק שמעדו ונדחקו לתחתית הסולם החברתי: זונות, נרקומנים, קוקסינלים, אנסים, גנבים ורוצחים. את הדיוקנאות ציירה בן בסט בעקבות התבוננות בתצלומי משטרה של עצורים החשודים בפשע (mug shots), אותם ליקטה ממאגרי מידע אינטרנטיים. הפעולה הציורית נעשתה כתגובה אינטואיטיבית ומיידית לחומר הארכיוני. פונקציות התיעוד והקטלוג של תצלומי המשטרה נותרת מחוץ לציוריה של בן בסט; תחת ידיה, דמויות טרנסקסואליות המאופרות איפור כבד ומצועצע וטרוריסטים מקועקעי גוף משילים מעליהם סממנים של חספוס, תוקפנות או ניכור, האופייניים כל כך לפורמט צילומי זה. נקודת המבט החומלת של בן בסט מייצרת דיוקנאות אקספרסיביים של דמויות מסתוריות, חזקות, מלאות תשוקה ורגש – דמויות תיאטרליות הנדמות כשאולות מתוך עלילת אופרה בגרוש של ברטולט ברכט וקורט וייל.

זונות, גנבים ופושעי מין מוצגים בציוריה של בן בסט כנשים ארוכות שיער בעלות מבט פתייני ונוגה, או כגברים חשופי חזה, ארוכי שיער ומזוקנים, בעלי מראה מיוסר – תיאורים המתכתבים עם תקדימים חזותיים מתוך תולדות האמנות, של דמויות מיתיות ודתיות כמו ונוס, מריה וישו. בן בסט משתמשת באיקונוגרפיה המוכרת על מנת לטרוף את הקלפים וליצור בלבול בין חוטא וקדוש, בין המפלצתי והאנושי, וכך מאפשרת לצופה לחוש הזדהות ואמפתיה במקום רתיעה ודחייה.

הדמויות מתוארות בציורים אינטימיים וקטני ממדים, שהצבעוניות שלהם נוטה למונוכרום שחור או אפור, עם נגיעות מינוריות של ורוד

ואדום. בכל ציור תופסת את מלוא הדף דמות בודדה, המוצגת לעתים חזיתית ולעתים בפרופיל. הדיוקנאות הללו מזקקים רגע שברירי ופגיע, שבו נתפס אדם בקלקלתו; רגע של קלון וחוסר ודאות. התבוננות דקדקנית בדמות המצולמת – הפיזיונומיה, הבעת הפנים, המבט, זווית הטיית הראש, הג'סטות ושפת הגוף שלה – מניבה דיוקן ציורי אינדיווידואלי של אדם פרטיקולרי, שיש לו עבר והווה.

בניסיונה לחלץ מתוך רפרטואר של דימויים גרוטסקיים ומכוערים את היפה והמעודן, בן בסט מפגינה גישה רומנטית. היא מתרגמת תצלום ששפתו החזותית נמוכה ועממית לדימוי פואטי ועשיר, והדימוי העדין שיוצרות נזילות הצבע החופשיות עומד בסתירה לעולמן הפנימי של הדמויות, הסוער והאלים.

בסדרה "אחרי שהשמש שוקעת" ממשיכה בן בסט לבחון אופני ייצוג שונים בציורי דיוקן, נושא שהחלה לעסוק בו לפני כמה שנים. אך בניגוד לדיוקנאות מוקדמים יותר שלה, המציגים על פי רוב דמויות נשיות – ספק נערות מתבגרות בעלות נשיות מתפרצת, ספק נשים בשלות בעלות גוף נערי – המתמסרות בקלות ולוכדות את תשומת ליבו המיידית של הצופה, סדרת העבודות הנוכחית שומרת על סכימה מצומצמת: דיוקן איקוני של ראש וכתפיים. הפורמט אינו מזמין העלאת נרטיב אסוציאטיבי או ליניארי, אך על העבודות שורה אווירת המתח והדריכות שמאפיינת את הדמויות המפוקפקות המתוארות.

עבודתה של בן בסט בכללותה מסגירה התבוננות מבוקרת במסורת הציור המודרניסטי של המאה ה־20, החל בשפה הגרוטסקית של האקספרסיוניזם הגרמני וכלה בדמויות המעורערות ומלאות העוצמה של אדוורד מונק

(Munch). אך יותר מכל ניכרת בסדרה זו זיקתה של בן בסט לעבודותיה של מרלן דומא (Dumas). זו באה לידי ביטוי לא רק בבחירה לצייר בצבעי מים וגואש על נייר, בפָּלטה המונוכרומטית ובישירות חסרת הפשרות, אלא גם בעיסוק בדמות החריג ויוצא הדופן, המצוי בשולי החברה. כך למשל, ציירה דומא ב־1991 כ־35 דיוקנאות של מטופלים במוסד לחולי הנפש Het Hooghuys, הנמצא באטן־לאור, הולנד.[2] בחירתה של בן בסט לעסוק בדמות החריג החברתי נובעת במידה רבה מהיקסמותה מיכולתו לשבור מוסכמות, לפרוץ גבולות ולערער על המציאות השגורה. היא מגלה משיכה לפוטנציאל האלימות והרוע המגולם בדמויות אלו, ולסכנת הנפילה לתהום המפעפעת בהן. דרך הצגת ה"אחר", הסוטה מדרך הישר, מתאפשר ניסוח מחודש של הנורמטיבי וה"נכון" בחברה. כך, הדיוקן הפסיכולוגי הסובייקטיבי והלא שיפוטי שבן בסט מציגה, המשקף את מאווייו ומצוקותיו של הפרט, הוא גם אלגורי – ומתרה בצופה לבחור את עמדתו.

1 קטע מתוך שירו של שארל בודלר, "אל הקורא", משירי שארל בודלר, תרגום: דוד גלעדי (תל־אביב: עקד, 1989).

2 לסדרת דיוקנאות זו, שכללה מספר דמויות של חיות, צירפה דומא גם שיר של המשורר ההולנדי יאן ארנדס (Arends). ר׳ Silvia Eiblmayr, "The Eyes of the Night Creatures: On the Non-Domesticated Gaze in the Pictures by Marlen Dumas," in Marlen Dumas: Models (Frankfurt am Main: Portikus, 1995), pp. 17–20.

נולדה בישראל, מתגוררת ויוצרת בתל־אביב

לימודים

1983–1982
מכון אבני לאמנות ועיצוב, תל־אביב

1986–1983
בית ספר לאמנות – המדרשה, מכללת בית ברל

1989–1987
שנקר, בית ספר גבוה להנדסה ועיצוב, רמת גן

תערוכות יחיד

1996
בגדים, גלריה לימבוס, תל־אביב

1997
תשעים־שישים־תשעים, במסגרת הפרויקט "10 במוסררה", גלריית המרכז לאמנות חזותית, ירושלים

1998
מלכודת פנינים, גלריה לימבוס, תל־אביב

2000
עבודות, המשכן לאמנויות הבמה, תל־אביב

2001
משרד מס׳ 6, גלריה משרד בתל־אביב; בית קנר, הגלריה העירונית לאמנות, ראשון לציון

2003
מרחב מודולרי, מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית

2004
פוקסיה, גלריית תיאטרון תמונע, תל־אביב

2005
Crispy, גלריה החדר, תל־אביב

2007
בועות סבון, הגלריה ע"ש מורל דרפלר, מוסררה – בית ספר לצילום, מדיה ומוסיקה חדשה ע"ש נגר, ירושלים

2009
מרחבים אפורים, במסגרת "5 אמניות: עולמות מופלאים", מוזיאון תל־אביב לאמנות
נוף עם ציפורים, הצבת קבע בחלל מלון Art+, תל־אביב

2011
ממבה שחורה (תערוכה משותפת עם רותי הלביץ־כהן), גלריה ג'ולי מ., תל־אביב

2012
אחרי שהשמש שוקעת, גלריה ג'ולי מ., תל־אביב

תערוכות קבוצתיות נבחרות

1996
פרויקט מס' 3: תחנה בתנועה, קניון התחנה המרכזית החדשה, תל־אביב

1998
הילד של הצלם, הסדנה החדשה לאמנות, רמת־אליהו
גוף ללא מילים?, גלריית קמרה אובסקורה, תל־אביב
נשים בעולם המציאות, גלריה לימבוס, תל־אביב

1999
3=1+1: פרט שלם פחות או יותר, גלריה המומחה, תל־אביב
צמוד לגוף, הגלריה האוניברסיטאית, אוניברסיטת חיפה

2000
חיים בשניים, היכל התרבות, ראשון לציון
עבודות בעקבות אינטימדאנס: טלי בן בסט, רעות פרסטר, גלריית תיאטרון תמונע, תל־אביב

2001
ארבע x ארבע, מוזיאון אשדוד לאמנות – מרכז מונארט; מוזיאון ערד
אמניות משרד ב־Ψ–שירט, גלריה משרד בתל־אביב

רשמים: רישום בישראל עכשיו, ביאנלה לרישום, בית אנה טיכו, מוזיאון ישראל, ירושלים

2002
תערוכת אמני "טרמינל", הזירה הבין־תחומית, ירושלים
Home Sweet Home, מוזיאון לאמנות ישראלית, רמת גן
האמיני יום יבוא, הגלריה לאמנות אום אל־פחם; גלריה רוזנפלד, תל־אביב
אמנות הארץ, מתחם רידינג, תל־אביב
אהבה, גלריה לימבוס, תל־אביב
תערוכה לזכר מורל דרפלר, מוסררה – בית ספר לצילום, מדיה ומוסיקה חדשה ע"ש נגר, ירושלים

2003
סיפורי בגדים, מוזיאון אשדוד לאמנות – מרכז מונארט
ב' זה בית, מסעדת ארניה, תל־אביב

2004
תערוכת הזוכים בפרסי משרד המדע, התרבות והספורט, מוזיאון חיפה לאמנות
בחלומות, גלריה גרינדג, הרצליה
לשלוף שפן מהכובע, הגלריה העירונית, רחובות; מרכז ההנצחה, טבעון
לא לזוז, מצלמים: עיר בעין המצלמה, מוזיאון העיר חיפה

2005
פנים־חוץ, מוזיאון אשדוד לאמנות – מרכז מונארט
על גדות הירקון: נחל הירקון באמנות הישראלית, מוזיאון תל־אביב לאמנות
רישום–תרשים, הגלריה לארכיטקטורה ולאמנות ניסויית בטכניון, חיפה

2006
מצבים משתנים, בית בנמל, קום איל פו, תל־אביב
צלליים וצלליות, מוזיאון ישראל, ירושלים
ניירת, גלריה החדר, תל־אביב
הפרעות סדר, מוזיאון פתח־תקווה לאמנות
שותפים, בית הגפן, חיפה

2007
16 מתוק, מוזיאון בת ים לאמנות עכשווית
יופיו של הריק, גלריה 39, תל־אביב

רשמים III, ביאנלה לרישום, בית האמנים, ירושלים

2008

התרוקנות: עבודות מאוסף דורון סבג, מוזיאון תל־אביב לאמנות

שקיעה, גלריה החדר, תל־אביב

יריד אמנות Preview Berlin, ברלין

2009

היסטוריה של אלימות, מוזיאון חיפה לאמנות

2010

יריד אמנות צבע טרי, נמל יפו, תל־אביב

2011

מקומות מסומנים, הגלריה הפתוחה, קריית האוניברסיטה הפתוחה, רעננה

איך בגללך אני למטה למעלה, גלריה 121, תל־אביב

2012

היבטים בשחור, סדנת ההדפס ירושלים, ירושלים

מסיבת סיום, גלריה החדר, תל־אביב

סוף העולם 2012, גלריה מיוחס, תל־אביב

Not for Sale, מרכז ההנצחה, טבעון

פרסים

2002

פרס רכישה, משרד המדע, התרבות והספורט

2003

פרס עידוד היצירה, משרד המדע, התרבות והספורט

#P/001

#P/002

#P/003

#P/004

#P/005

#P/006

#P/007

#P/008

#P/009

#P/010

#P/011

#P/012

#P/013

#P/014

#P/015

#Heb/014

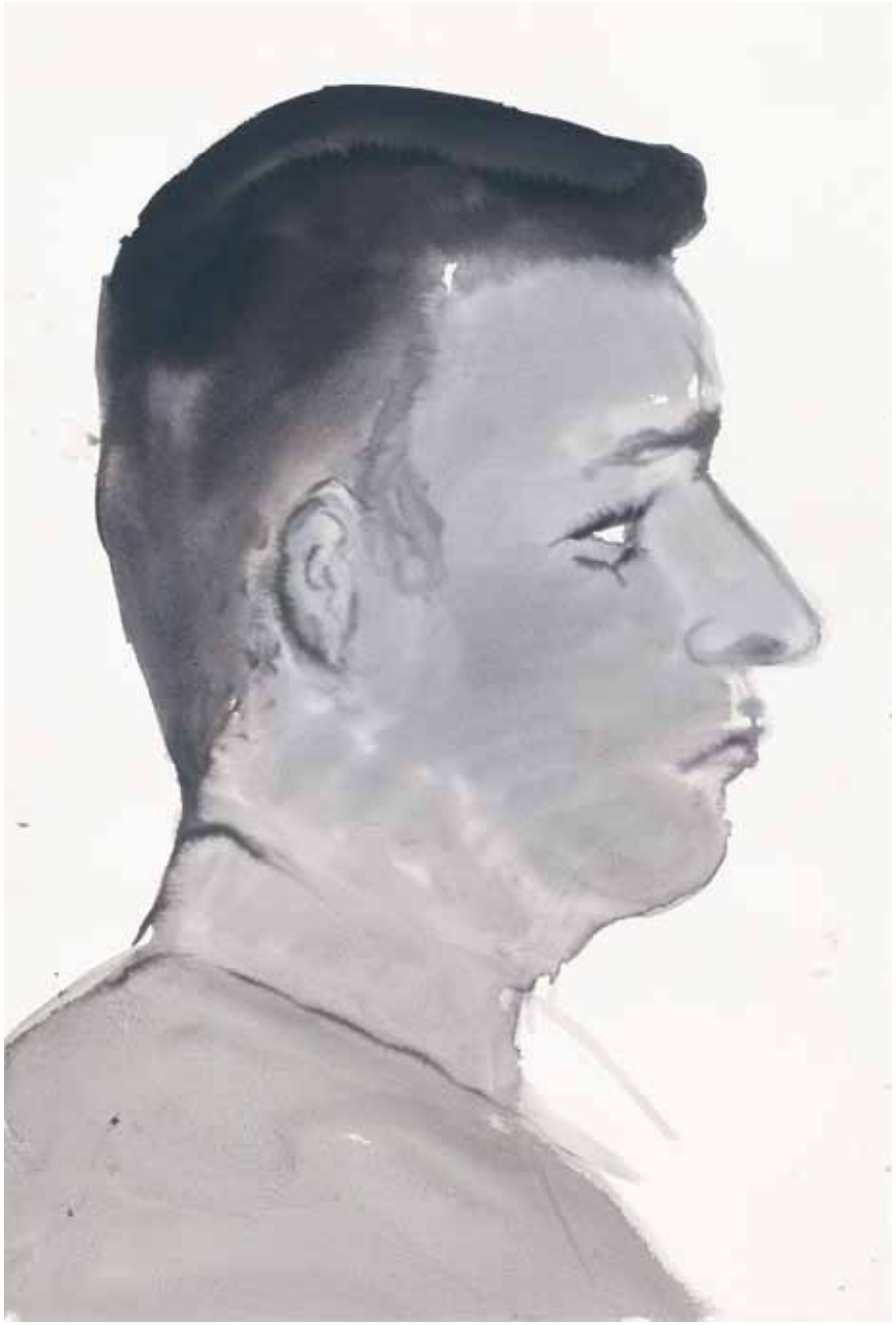
#P/001

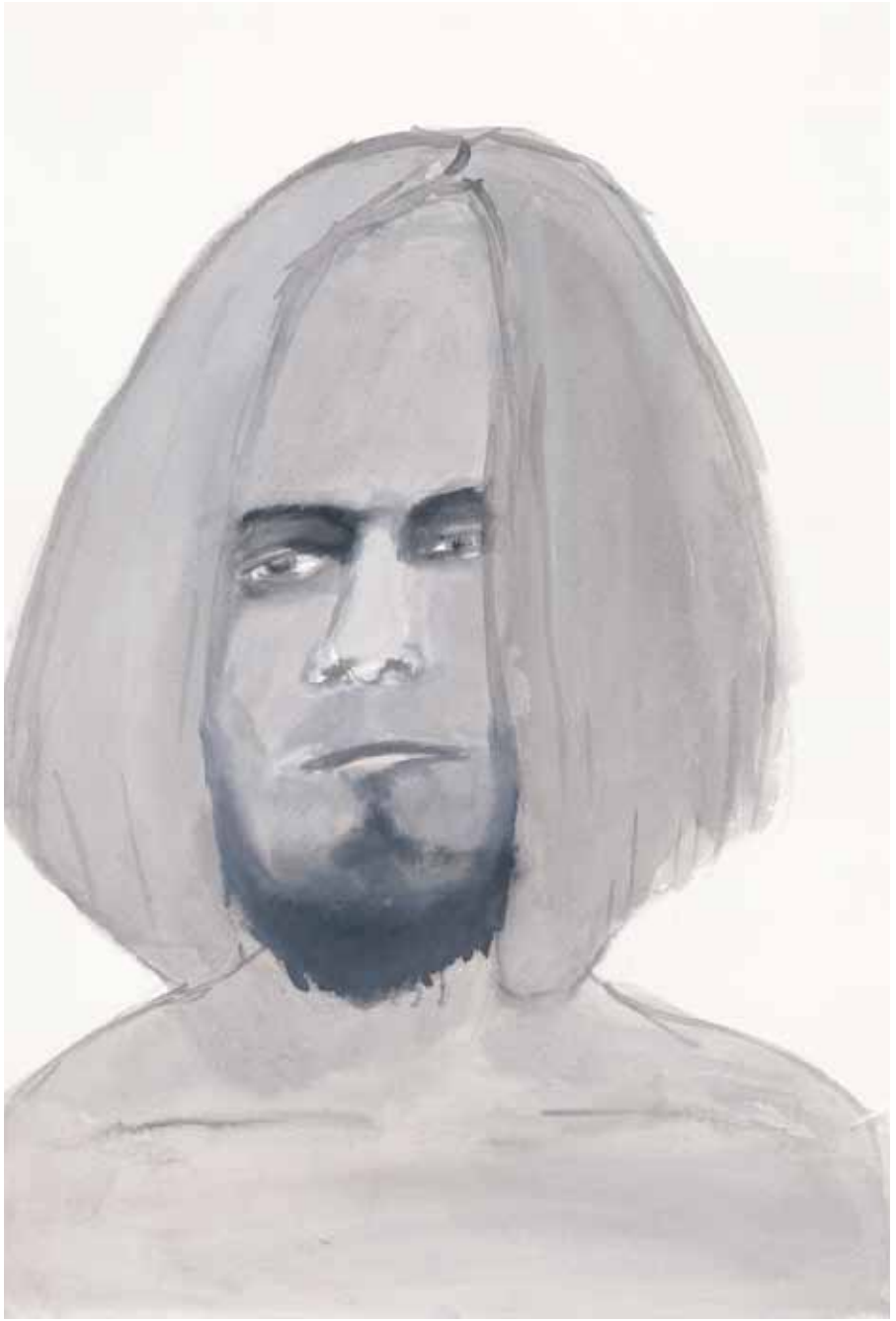

#P/001

#P/002

#P/003

#P/004

#P/005

#P/006

#P/007

#P/008

#P/009

#P/010

#P/011

#P/012

#P/013

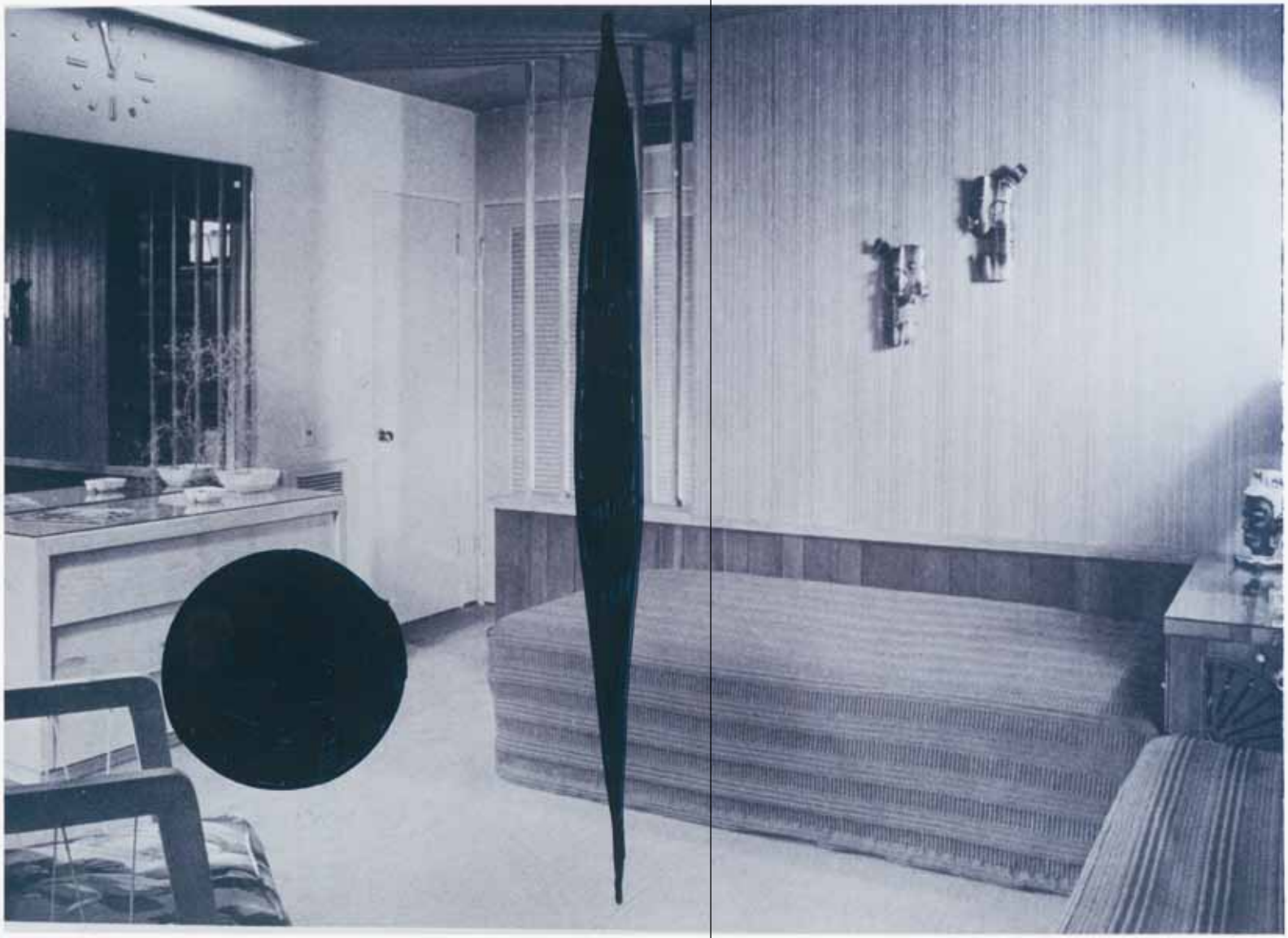
#P/014

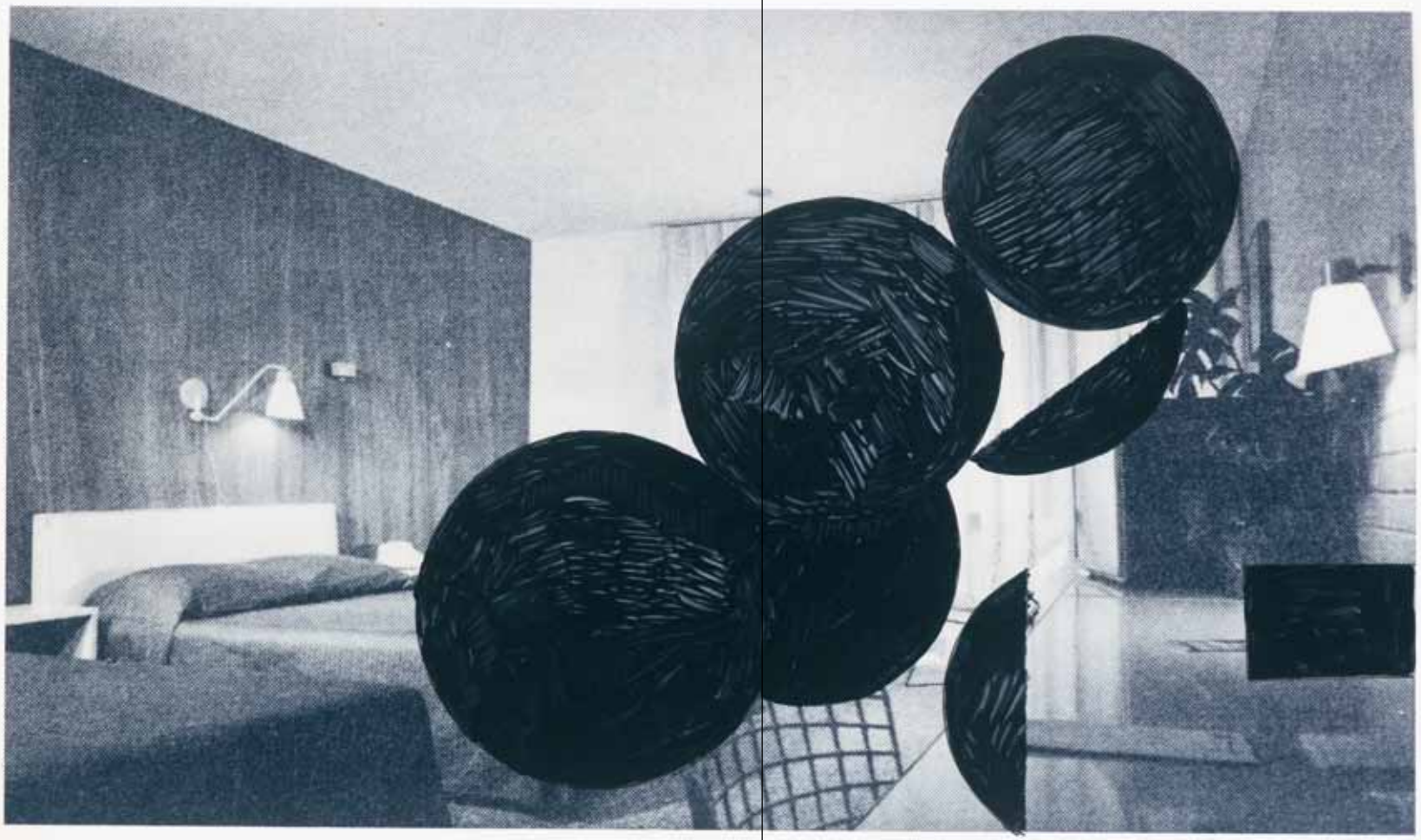
#P/015

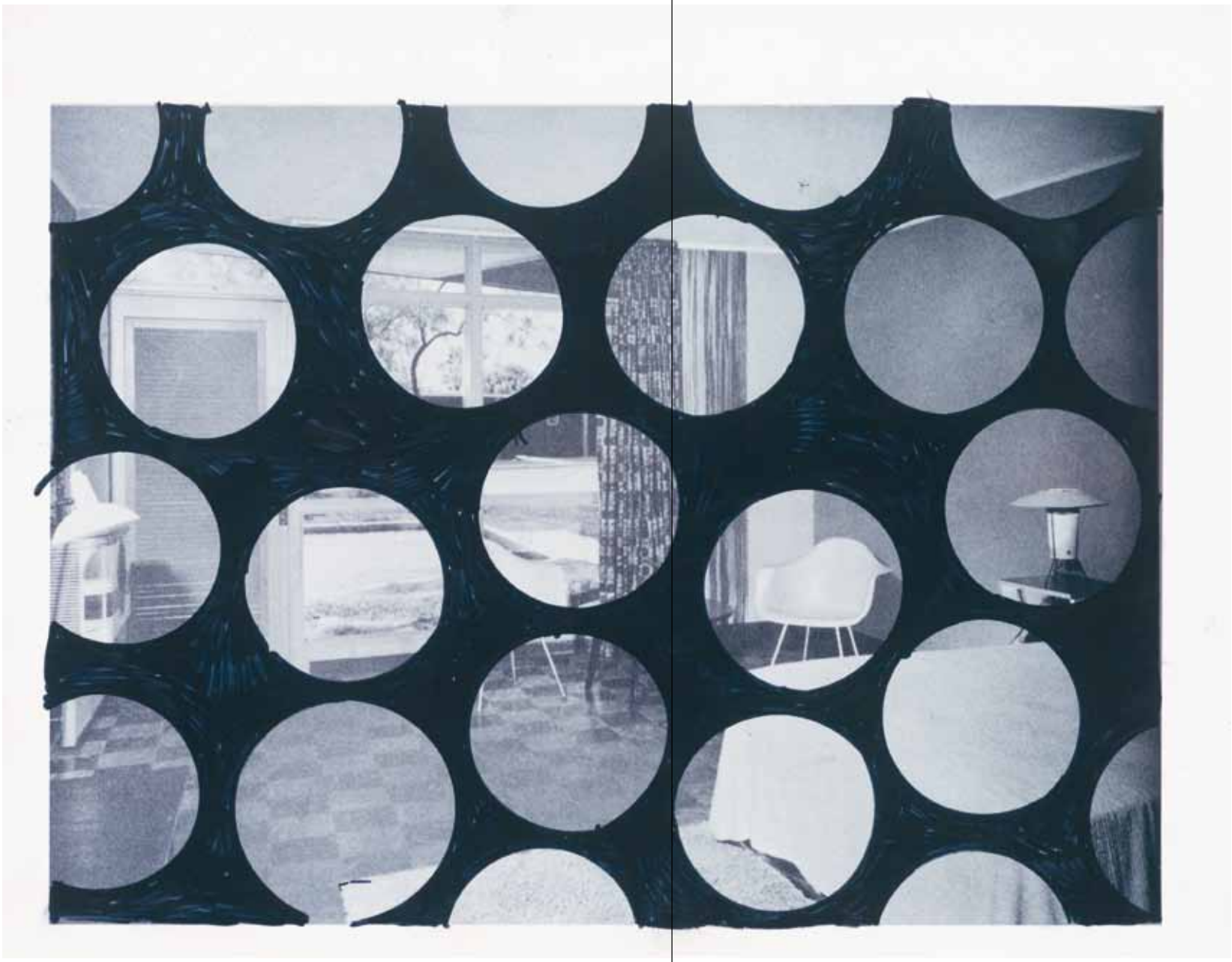
הסדרה "חדרים" (2003–2012) היא סדרת תצלומים מטופלים, שנראים בהם חדרי בתי מלון משנות ה־60 וה־70, אותם צילמה בן בסט מתוך ספרות מקצועית העוסקת באדריכלות בתי מלון. על גבי תצלומים של חללים ריקים מאדם, היא רושמת בטוש שחור או כסוף צורות גיאומטריות בסיסיות ויוצרת קומפוזיציה צורנית חדשה. מול הפעולה המכאנית של שכפול התצלומים מציבה בן בסט את פעולת הרישום, שמשתנה מתצלום אחד למשנהו; באינטראקציה בין החלל הדו־ממדי לבין הקו הייצרי, נוצרת חוויה של אינטימיות. באמצעות הצורות הגיאומטריות, בן בסט מכסה ומגלה חלקים שונים מפני השטח של הדימוי המצולם – וב"הכתימה" אותו היא מערערת על ערכי היופי והאסתטיקה שעל פיהם עוצבו חללים אלו, ובתוך כך גם על ערכי החברה הבורגנית שהאסתטיקה הזו מגלמת. הדימוי הנקי של חדר מלון נעים, אינטימי וחמים נפגם, ומתלווה אליו תחושה של סכנה, או רמז לדרמה שעלולה להתרחש בין קירותיו בכל רגע נתון.

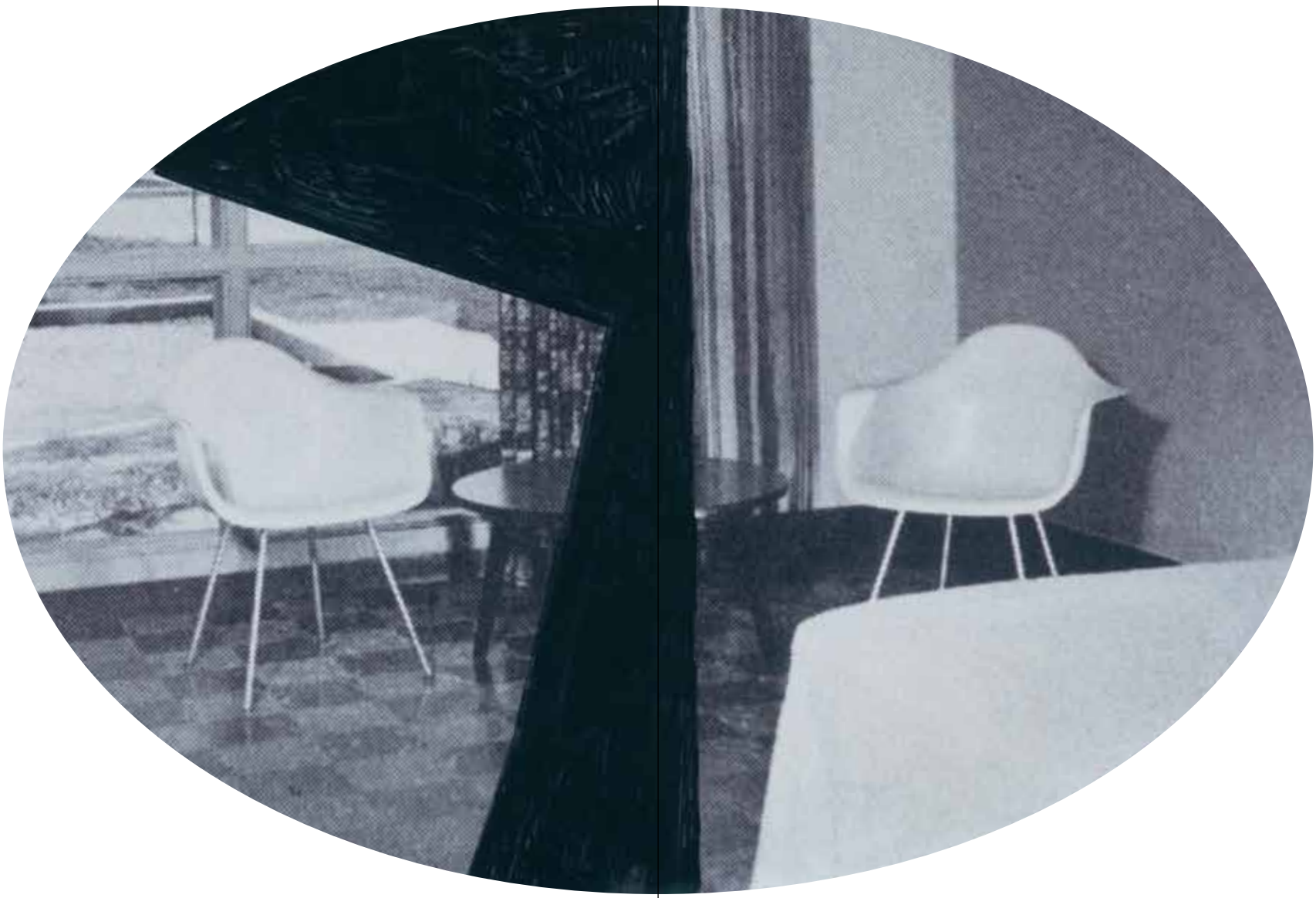
סאלי הפטל נוה

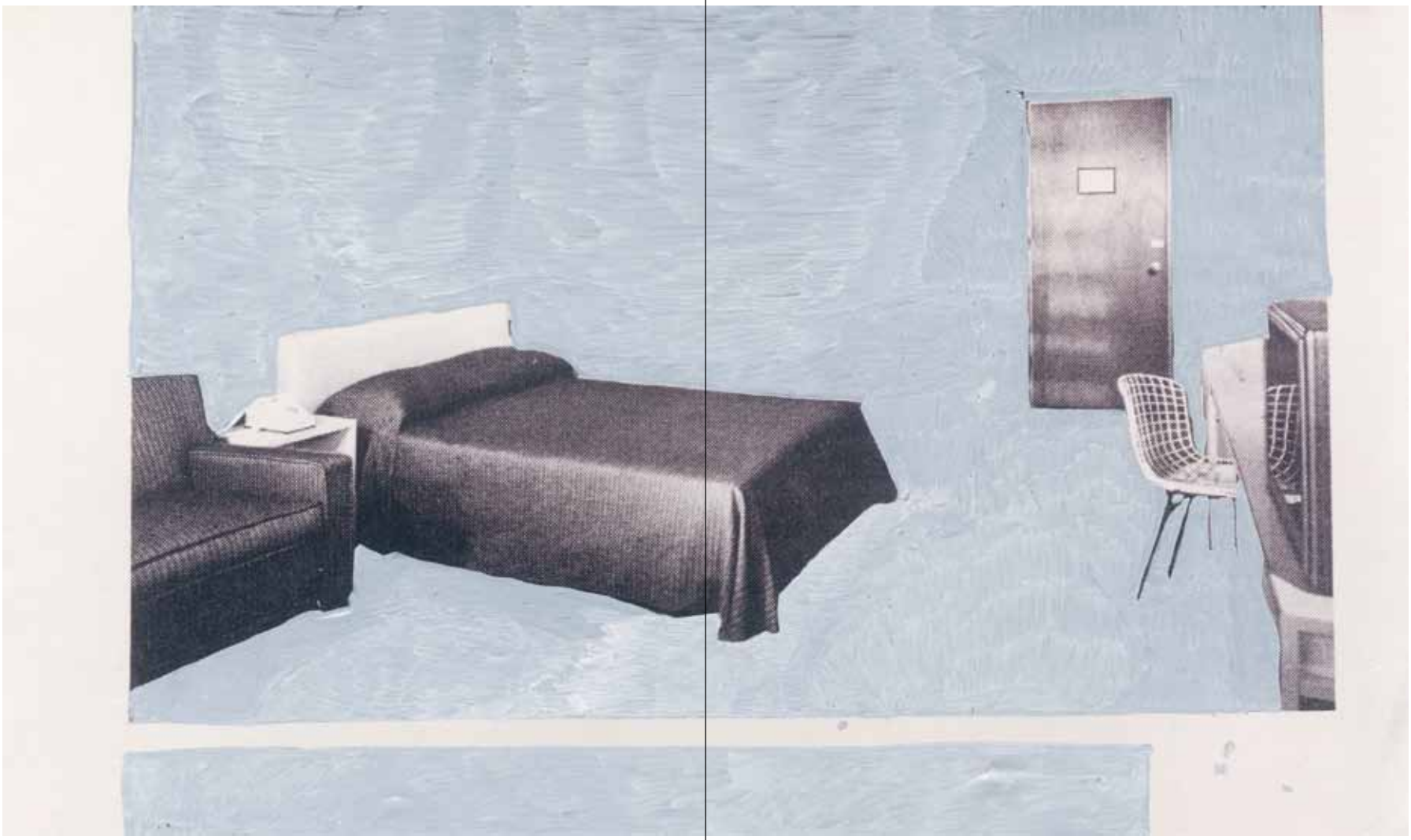

#P/016

#P/017

#P/018

#P/019

#P/020

#P/021

#P/022

#P/023

#P/024

#P/025

#P/026

#P/027

#P/028

#P/029

#P/030

"Rooms" (2003–2012) is a series of manipulated photographs of 1960s and 70s hotel rooms, which Ben Bassat photographed from professional literature about hotel architecture. Over images of empty spaces she draws repetitive geometric forms in black or silver marker, creating a new formal composition. The act of drawing, which changes from one photograph to another, is set against the mechanical reproduction of the photographs; in the interaction between the two-dimensional space and the sensual line, a sense of intimacy is produced. Ben Bassat uses the geometric forms to cover and reveal different parts of the photographic image's surface—undermining the aesthetic values by which these spaces were designed by "staining" them, and thereby challenging the bourgeois values they embody. The clean image of a pleasant, intimate, warm hotel room is thus tarnished, and becomes tinged with a sense of danger, or a hint of the drama that may occur between its walls at any given moment.

Sally Haftel Nave

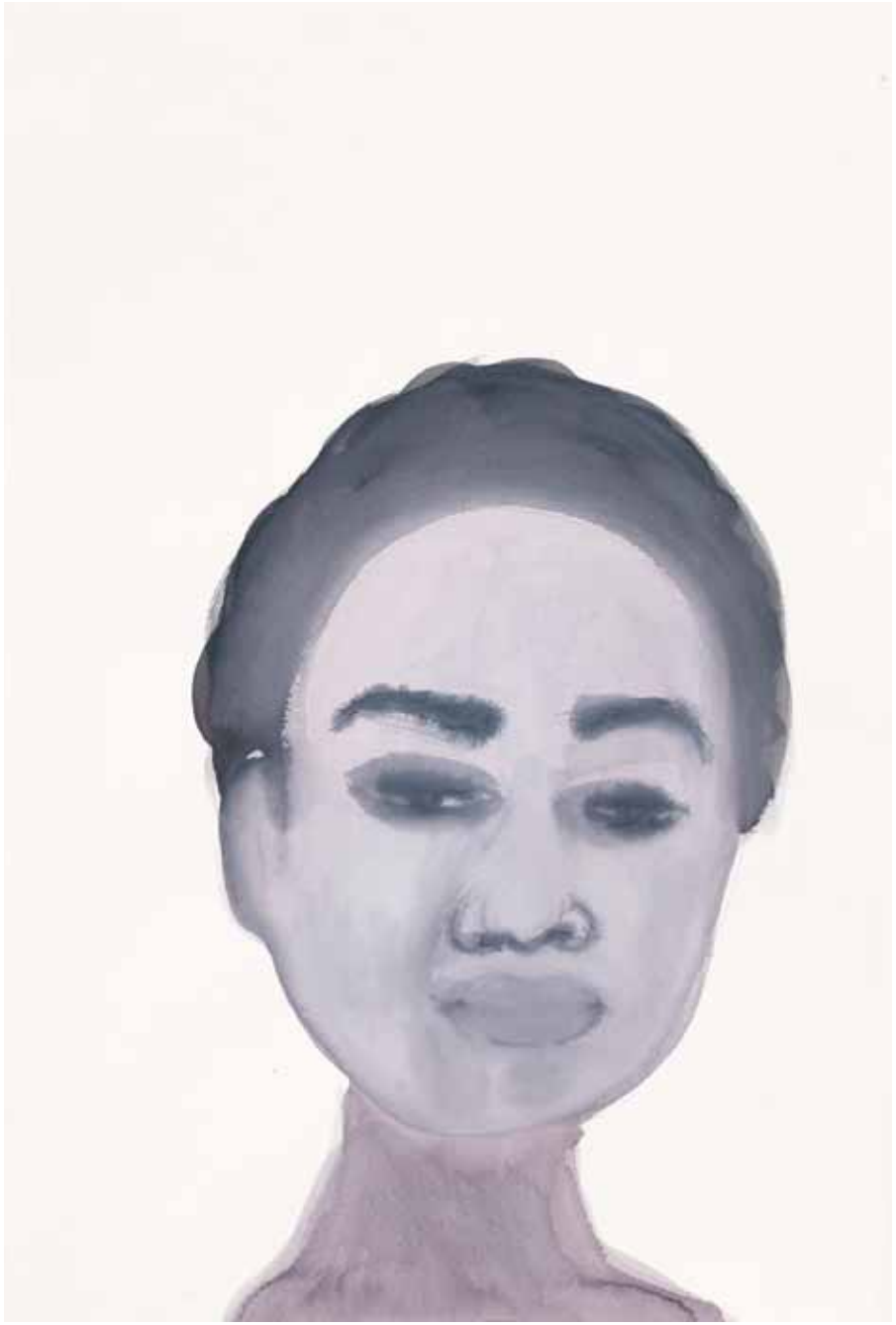

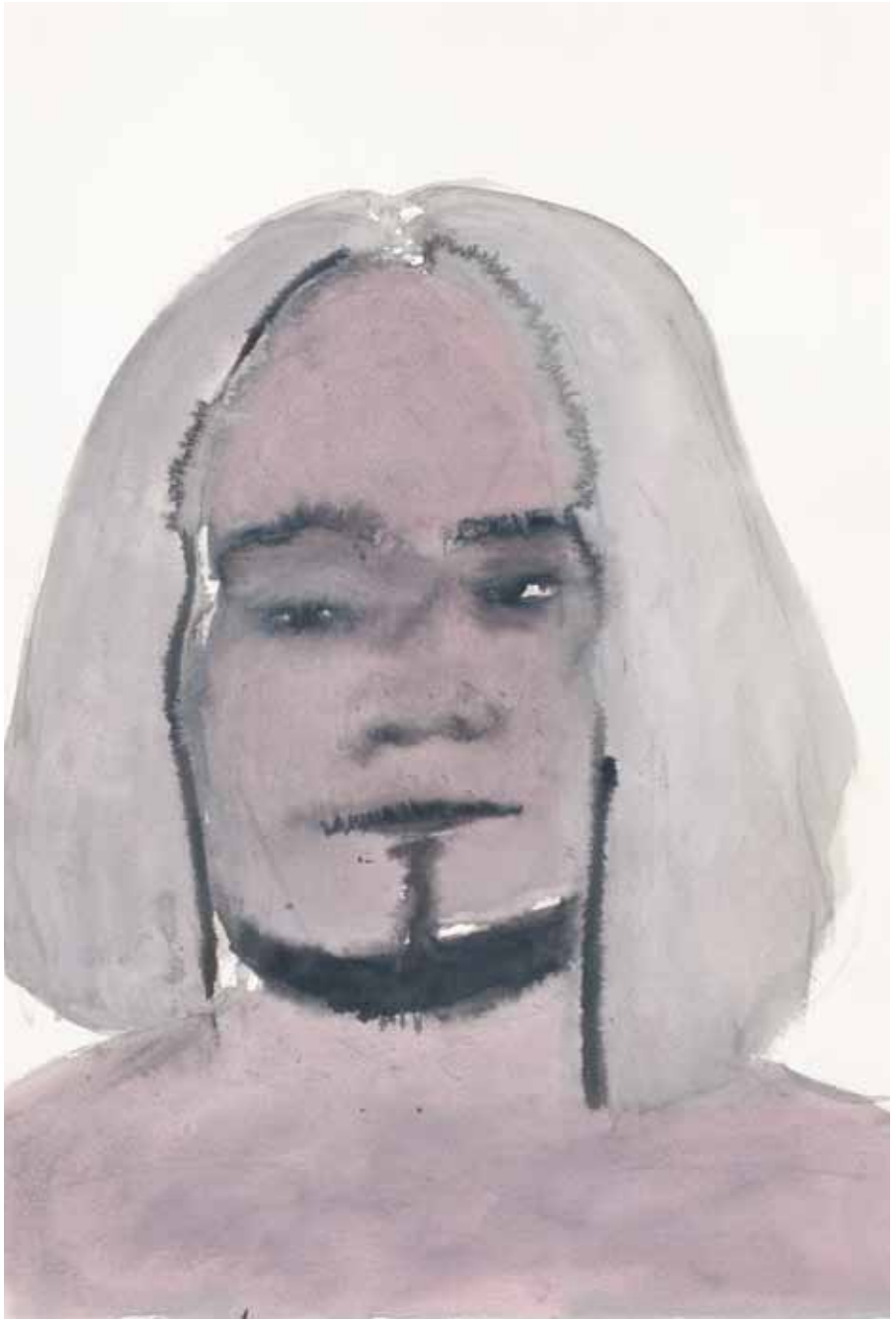

End of the World 2012, Meyuhas Gallery, Tel Aviv
Not for Sale, Memorial Center Art Gallery, Tivon

AWARDS

2002
Acquisition Prize, Israeli Ministry of Science, Culture and Sports

2003
Encouragement Prize, Israeli Ministry of Science, Culture and Sports

2001

Four x Four, Ashdod Art Museum, Monart Center; Arad Museum

Office Artists in a T-Shirt, Office in Tel Aviv Gallery, Tel Aviv

Traces: Contemporary Drawing in Israel, biennial of drawing, Anna Ticho House, the Israel Museum, Jerusalem

2002

Exhibition of 'Terminal' Artists, The Interdisciplinary Arena, Jerusalem

Home Sweet Home, Museum of Israeli Art, Ramat Gan

Imagine, Umm el-Fahem Art Gallery; Rosenfeld Gallery, Tel Aviv

Omanut Haaretz (Art of the Land), Reading Power Station Compound, Tel Aviv

Love, Limbus Gallery, Tel Aviv

Special Exhibition in Memory of Morel Drefler, Naggar School of Photography, Media and New Music, Musrara, Jerusalem

2003

Fabrication, Ashdod Art Museum, Monart Center

H for Home, Arania Restaurant, Tel Aviv

2004

Winners of the Ministry of Science, Culture and Sports Prizes, Haifa Museum of Art

In Your Dreams, Greendag Gallery, Herzliya

To Pull a Rabbit Out of the Hat, Municipal Gallery, Rehovot; Memorial Center Art Gallery, Tivon

A City Seen Through the Eye of the Camera, Haifa City Museum

2005

In-Out, Ashdod Art Museum, Monart Center

On the Banks of the Yarkon: The Yarkon River in Israeli Art, Tel Aviv Museum of Art

Drawing Sketches, P.K. Hoenich Gallery for Experimental Art and Architecture at the Technion, Haifa

2006

Changing Situations, Bait Banamal, Comme il Faut, Tel Aviv

Paperwork, The Heder Contemporary Art Gallery, Tel Aviv

Disruptions, Petach Tikva Museum of Art

Tracing Shadows, the Israel Museum, Jerusalem

Partners, Beit Hagefen, Haifa

2007

Sweet 16, Bat Yam Museum for Contemporary Art

The Beauty of the Void, Gallery 39, Tel Aviv

Traces III, biennial of drawing, Artists' House, Jerusalem

2008

Depletion: Works from the Doron Sebbag Art Collection, Tel Aviv Museum of Art

Sunset, the Heder Contemporary Art Gallery, Tel Aviv

Preview Berlin Art Fair, Berlin

2009

History of Violence, Haifa Museum of Art

2010

Fresh Paint Art Fair, Jaffa Port, Tel Aviv

2011

Site Specific, the Open Gallery, Open University Campus, Raanana

Up and Down You're Turning Me, Gallery 121, Tel Aviv

2012

Aspects of Black, Jerusalem Print Workshop, Jerusalem

Closing Party, the Heder Contemporary Art Gallery, Tel Aviv

Tali Ben Bassat: Biographical Notes

Born in Israel, lives and works in Tel Aviv

EDUCATION

1982–1983
Avni Institute of Art and Design, Tel Aviv

1983–1986
Hamidrasha School of Art, Beit Berl College

1987–1989
Shenkar College of Engineering and Design, Ramat Gan

SOLO EXHIBITIONS

1996
Clothes, Limbus Gallery, Tel Aviv

1997
36–24–36, within the framework of the "10 in Musrara" project, the Jerusalem Center for the Visual Arts, Jerusalem

1998
A Trap of Pearls, Limbus Gallery, Tel Aviv

2000
Works, Tel Aviv Performing Arts Center

2001
Office No. 6, Office in Tel Aviv Gallery, Tel Aviv; Beit Kanner Municipal Gallery, Rishon LeZion

2003
Modular Space, Herzliya Museum of Contemporary Art

2004
Fuschia, Tmuna Theater Gallery, Tel Aviv

2005
Crispy, the Heder Contemporary Art Gallery, Tel Aviv

2007
Bubbles, Naggar School of Photography, Media and New Music, Musrara, Jerusalem

2009
Gray Expanses, within the framework of "5 Artists: Wondrous Worlds," Tel Aviv Museum of Art
Landscape with Birds, a permanent installation at the Art+ Hotel, Tel Aviv

2011
Black Mamba (joint exhibition with Ruthi Helvitz Cohen), Julie M. Gallery, Tel Aviv

2012
After the Sun Sets, Julie M. Gallery, Tel Aviv

SELECTED GROUP EXHIBITIONS

1996
Station Transformation: Project #3, Tel Aviv Mall, New Central Bus Station, Tel Aviv

1998
The Photographer's Child, New Art Workshop, Ramat Eliyahu
Speechless Body?, Camera Obscura Gallery, Tel Aviv
Women in the Reality World, Limbus Gallery, Tel Aviv

1999
1+1=3: A More or Less Complete Part, Hamumche Gallery, Tel Aviv
Tight-Fitting, University of Haifa Art Gallery

2000
Life in Tandem, Rishon LeZion Auditorium
Works following Intimadance: Tali Ben Bassat & Reut Firster, Tmuna Theater Gallery, Tel Aviv

In “After the Sun Sets” Ben Bassat continues to explore modes of representation in portraits, an endeavor she has embarked on a few years ago. But unlike her earlier portraits, which are usually of feminine figures——who are either blatantly sensual adolescents or mature women with juvenile bodies——that give themselves to the viewers’ gaze and capture their attention immediately, the current series maintains a restrictive schematic form: an iconic head-and-shoulders portrait. This format does not raise an associative or linear narrative, but the works are informed by the tension and alertness that characterize the questionable characters depicted.

Ben Bassat’s entire oeuvre shows careful observation of 20th-century modernist painting, from the grotesque language of German Expressionism to Edvard Munch’s distressed, intense figures. But most evident in this series is Ben Bassat’s affinity with Marlen Dumas’ work. This is manifested not only in her choice to paint in watercolors and gouache on paper, in her monochromatic palette and in her uncompromising straightforward manner, but also in portraying aberrant figures who are at the margins of society. Thus, for instance, Dumas made some 35 portraits of patients at the mental institution Het Hooghuys, in Etten-Leur, the Netherlands (1991).[2] Ben Bassat’s focus on the social deviant stems to a large extent from her

fascination with this figure’s ability to break normative rules, to breach boundaries and undermine conventional existence. She is attracted to the potential violence and evil embodied in these figures, and to the manifest danger of their falling into the abyss. Through a depiction of an Other who has deviated from the straight and narrow path, the normative and “correct” societal path may be reformulated. Thus, the subjective, nonjudgmental psychological portrait presented by Ben Bassat, a reflection of an individual’s desires and tribulations, is also allegorical——challenging the viewer to take a stand.

1 Excerpt from Charles Baudelaire’s poem “To the Reader,” translated by Robert Lowell, in Marthiel & Jackson Matthews (eds.), The Flowers of Evil (New York: New Directions, 1963).

2 The work also includes some portraits of animals, and one panel with a poem by the Dutch poet Jan Arends. See Silvia Eiblmayr, “The Eyes of the Night Creatures: On the Non-Domesticated Gaze in the Pictures by Marlen Dumas,” in Marlen Dumas: Models (Frankfurt am Main: Portikus, 1995), pp. 17–20.

Tali Ben Bassat's current series of paintings, "After the Sun Sets," comprises iconic portraits of men and women who gaze provocatively at the viewer. It is a heterogenic, colorful mix, whose protagonists are marginal figures, outlaws, people who have slipped and have been relegated to the bottom of the social ladder: whores, drug addicts, transsexuals, rapists, thieves, and murderers. Ben Bassat painted these portraits after photographic portraits taken by the police when making arrests——mug shots culled from online information banks. Her painterly act was a direct, immediate reaction to the archival materials she collected. The documentary and classificatory functions of the booking photograph, however, is not part of Ben Bassat's paintings: under her hand, flamboyantly made-up transsexuals and tattooed terrorists shed any characteristic of roughness, aggression or alienation so typical of this photographic form. Ben Bassat's compassionate outlook produces expressive portraits of mysterious, strong, passionate figures——theatrical figures that seem to have been borrowed from Bertolt Brecht and Kurt Weill's Threepenny Opera.

Prostitutes, thieves and sexual deviants are portrayed in Ben Bassat's paintings as long-haired women with sorrowful, seductive eyes, and agonized bare-chested, bearded, long-haired men——depictions that are in dialogue with visual

art-historical precedents of mythical or religious figures, such as Venus, Maria or Jesus. Thus Ben Bassat uses familiar iconography to turn the tables between sinner and saint, between the monstrous and the human, allowing the viewer to feel empathy and identification rather than repulsion and repugnance.

The paintings are intimate and small, their monochromatic black or gray palette slightly touched by pinks and reds. Each figure fills up a whole page, at times frontally and at times in profile. The portraits are a distillation of the fragile, vulnerable moment when someone is caught red-handed; a moment of disgrace and uncertainty. Observing the photographed figure closely——physiognomy, facial expression, gaze, tilt of the head, gestures and body language——Ben Bassat produces an individual portrait of a particular person, with a past and a future.

Ben Bassat's attempt to extract beauty and subtlety from a repertory of grotesque, unattractive images demonstrates a romantic outlook. She translates a photograph whose visual language is common and low into a poetic, rich image, and the delicate impression produced by the free drips of paint is in contrast with the violent, tumultuous inner world of the depicted figures.

Infatuation, sadism, lust, avarice
possess our souls and drain the body's force;
we spoonfeed our adorable remorse,
like whores or beggars nourishing their lice.

Our sins are mulish, our confessions lies;
we play to the grandstand with our promises,
we pray for tears to wash our filthiness;
importantly pissing hogwash through our styes.

—Charles Baudelaire, "To the Reader"[1]

#Eng/003 Tali Ben Bassat: After the Sun Sets